

Arrest

**nr. 30 844 van 31 augustus 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister voor Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 maart 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 mei 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. SMITS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Turkse nationaliteit, verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 24 juli 2007 en dient op 28 augustus 2007 een asielaanvraag in.

Op 30 oktober 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 21 november 2007 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 10 089 van 17 april 2008.

Op 31 januari 2008 neemt de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 mei 2008 stelt verzoeker cassatieberoep in bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad van 17 april 2008. De Raad van State verklaart dit beroep niet toelaatbaar bij beschikking nr. 2764 van 27 mei 2008.

Op 25 juli 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 20 mei 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 28.07.2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een cursus maatschappelijk oriëntatie en het vormingsprogramma van PINA gevolgd heeft en met vrucht beëindigd heeft, regelmatig naar dokter en tandarts gaat, werkbereid is, zicht op werk heeft met een aanwervingsbelofte, een appartement huurt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 28.07.2007 asiel aan. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 17.04.2008 met een bevestigende beslissing “weigering vluchtelingenstatus” en “weigering subsidiaire bescherming” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk bijna 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn/haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het

grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het argument dat de broer en andere familie (niet nader bepaald) van betrokkene hier legaal in België verblijven of de Belgische nationaliteit verworven hebben, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers bijna 20 jaar in Turkije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene haalt aan dat hij niet over de financiële middelen beschikt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het staat betrokkene echter vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Tevens neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste op datum van 17.04.2008 "weigering vluchtelingenstatus" en "weigering subsidiaire bescherming"

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 12.03.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 31 januari 2008 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dit bevel niet aangevochten zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatrieerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De

gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan:

“EERSTE MIDDEL

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980)

Ten onrechte werden bij de bestreden beslissing dd. 20.05.09 aan verzoeker de aanvraag om een machtiging tot verblijf geweigerd, o.a. om reden dat hij geen bewijzen zou kunnen voorleggen die staven dat een terugkeer naar zijn geboorteland onmogelijk is.

Immers werden door verzoeker wel degelijk voldoende redenen aangehaald om een verblijf toe te staan. Verzoek toont via zijn diverse stavingsstukken aan dat hij zich de Belgische samenleving eigen heeft gemaakt, dat verzoeker sedert zijn aankomst dd. 28.07.07 en dus 2 jaar in België verblijft.

Verzoeker zag zich dan ook genoodzaakt, in afwachting van een beslissing, zich op een zo goed mogelijke manier aan te passen in onze Belgische samenleving, waarin hij op een uitermate succesvolle manier in is geslaagd. Verzoeker heeft al die tijd zeer sterke banden met België opgebouwd en kan in grote mate zijn integratie in de Belgische samenleving aantonen en beroept zich op de o.a. navolgende elementen van integratie:

Verzoeker wijst op een duurzame band met België

Verzoeker kan een vaststaand werkaanbod aantonen (arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur)

Verzoeker wijst op de duurzame lokale verankering

Bij de bestreden beslissing werd dan ook geheel ten onrechte geoordeeld dat men op grond van het administratief dossier terecht kon besluiten dat de aanvraag om een machtiging tot verblijf ongegrond was.

Hierdoor worden de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het eerste middel is derhalve gegrond.”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat, waar verzoeker van mening is dat zijn integratie wel aanleiding kan geven tot regularisatie, de “buitengewone omstandigheden” in zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betrekking hebben op de omstandigheden die de vreemdeling verhinderd hebben om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen en niet op de ingeroepen reden om het verblijf te verantwoorden. Verwerende partij is van mening dat het feit dat verzoeker al enige tijd in het land is, waarvan een zekere periode illegaal, terecht niet aanvaard werd als buitengewone omstandigheid. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad en een theoretische uiteenzetting over artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het begrip “buitengewone omstandigheden” in de zin van voornoemd artikel is verwerende partij van oordeel dat in de bestreden beslissing op expliciete wijze antwoord wordt gegeven op alle door verzoeker aangehaalde elementen. Verwerende partij merkt op dat, waar verzoeker voorhoudt dat dit niet is gebeurd, hij nalaat aan te duiden welke elementen uit zijn aanvraag onbeantwoord bleven. Verwerende partij meent dat het eerste middel van verzoeker vaag en summier is opgesteld en niet ernstig is. Verwerende partij duidt erop dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd en dit zowel in rechte als in feite. Verder merkt verwerende partij op, na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing lijkt te kennen, aangezien hij ze aanvecht in het verzoekschrift en bijgevolg aan de formele motiveringsplicht werd voldaan. Verwerende partij sluit af met een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State.

3.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet

aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voert in zijn aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“De buitengewone omstandigheden waarom het voor verzoeker niet mogelijk is zijn aanvraag in Turkije te doen zijn o.a. de volgende:

Verzoeker heeft geen enkele binding meer met Turkije. De enige familieleden die verzoeker nog resten zijn thans woonachtig in België. Zo verblijft verzoeker thans bij zijn broer, de Heer S. U., van Belgische nationaliteit.

Het gehele familieleven van verzoeker speelt zich derhalve af in België. Een gedwongen terugkeer naar Turkije houdt aldus noodzakelijk een abrupte schending van artikel 8 EVRM in.

Het is, gelet op de vervolging waarvoor hij destijds op de vlucht is geslagen, voor verzoeker niet mogelijk om thans terug te keren naar Turkije.

Tevens is het voor verzoeker onmogelijk omwille van het ontbreken van financiële middelen een terugreis naar Turkije te bekostigen. In dit verband benadrukt verzoeker dat aan hem, juist met het oog op het indienen van onderhavige aanvraag conform art. 9bis van de Vreemdelingenwet, bij beslissing van de Voorzitter van het Bureau voor Juridische Bijstand te Antwerpen een pro deo raadsman werd toegewezen.”

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verwerende partij de elementen die door verzoeker werden bijgebracht, met name zijn twee jaar lange verblijf in België, de daaruit voortvloeiende integratie en duurzame band met België, het feit dat hij zich de Belgische samenleving eigen heeft gemaakt, zijn duurzame lokale verankering en zijn vaststaand werkaanbod, niet aanvaard heeft als buitengewone omstandigheden.

3.1.4. Waar verzoeker aanvoert dat de door hem aangebrachte elementen van integratie door verwerende partij ten onrechte niet worden aangenomen als buitengewone omstandigheden, dient te

worden opgemerkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangetoond dat alle bovengenoemde elementen die duiden op de integratie van verzoeker het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoeker in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817). De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is.

3.1.5. Inzoverre verzoeker aanvoert dat zijn langdurig verblijf in België en zijn integratie van die aard zijn dat het voldoende is om een machtiging te verkrijgen, dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen dat dit louter het resultaat is van verzoekers eigen houding aangezien hij na afwijzing van zijn asielaanvraag geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1.6. Waar verzoeker aanvoert dat hij een vaststaand werkaanbod kan aantonen, stelt de Raad vast dat verzoeker dit niet heeft aangevoerd in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid die hem zou verhinderen om de aanvraag in Turkije in te dienen. Verzoeker heeft dit enkel aangevoerd in het kader van zijn integratie, die zoals reeds gesteld, nog niet aan de orde is. In dit verband wordt trouwens het volgende overwogen in de bestreden beslissing: *"Het feit dat betrokkene (...), werkbereid is, zicht op werk heeft met een aanwervingsbelofte, (...), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend"*.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

"TWEEDE MIDDEL

Schending van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961)

Bij de bestreden beslissing word aan verzoeker zijn aanvraag om een machtiging tot verblijf ongegrond verklaard.

Nochtans werden door verzoeker in het kader van zijn aanvraag voldoende informatie en stavingsstukken bijgebracht waaruit blijkt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een gevaar oplevert voor zijn gezondheid, wijl uit de bestreden beslissing niet in het minst het tegendeel is gebleken. Zodoende antwoordt de bestreden beslissing niet op alle aangebrachte redenen en kan in hoofde van verzoeker het risico op een mensonterende behandeling niet worden uitgesloten (ter vergelijking: Raad van State, 19 december 1998, arrest nr. 70.443, R.D.E. 1998, 89).

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 van het EVRM. Het tweede middel is derhalve gegrond."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet duidelijk maakt welke gegevens in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in de bestreden beslissing onbeantwoord blijven. Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij

de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) merkt verwerende partij op dat aan voornoemd artikel is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de eruit voortvloeiende verplichtingen slechts gewaarborgd kunnen worden binnen het eigen grondgebied, dat voornoemd artikel geenszins impliceert dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven, dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van ernstige en duidelijke redenen om te geloven dat verzoeker een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende handelingen of dat deze minstens niet worden aangetoond, dat de vermeende problemen in het land van herkomst van verzoeker reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielprocedure van verzoeker, dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd en dat er door verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond. Verwerende partij acht het tweede middel van verzoeker niet ernstig.

3.2.3. Verzoeker voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Verzoeker stelt dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voldoende informatie en stavingsstukken heeft bijgebracht waaruit blijkt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een gevaar oplevert voor zijn gezondheid en dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet in het minst het tegendeel blijkt dat er geen risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op alle door verzoeker bijgebrachte elementen en, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat het risico op een mensonterende behandeling in hoofde van verzoeker niet kan worden uitgesloten.

In zoverre verzoeker in huidig verzoekschrift de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert en voorhoudt dat er een gevaar is inzake zijn gezondheid en een risico op een mensonterende behandeling, vereist artikel 3 van het EVRM dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker beperkt zich in het middel tot de bewering dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een gevaar oplevert voor zijn gezondheid en loutere stelling dat het risico op een mensonterende behandeling niet kan worden uitgesloten omdat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op alle door verzoeker bijgebrachte elementen. Waar verzoeker van mening is dat in de bestreden beslissing niet alle door hem bijgebrachte elementen worden beantwoord, wordt verwezen naar punt 3.1.3. en volgende van dit arrest. Hieraan wordt toegevoegd dat uit de aanvraag niet blijkt dat verzoeker melding heeft gemaakt van zijn gezondheidstoestand, zodat verwerende partij niet behoefde te antwoorden op een niet aangevoerd element. Verzoeker brengt verder geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van de door hem aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Verzoeker maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET